

[Knuud Thomsen.]

jo sådan, at parterne langt, langt hyppigere skifter ejer, og at det derfor for fordringshaverne er af ret stor interesse at vide, om den nye parthaver har samme økonomiske soliditet som den gamle parthaver, da man jo ikke hæfter inden for en bestemt beløbsramme, men hæfter for de tit meget store fordringer i forhold til skibets realværdi, der kan forekomme fra fordringshaverne. Fordringshaverne må naturligvis først rette deres krav mod partrederiet, men kan altså efter lovforslaget søge fyldestgørelse hos enten overdrageren eller erhververen således som beskrevet i § 53, stk. 2. Jeg mener, det er rigtigt og korrekt, at vi styrker kreditorernes stilling under den udvikling, der har været inden for partrederi.

Det er muligt, at forslaget, som det her er formularet, afviger, som det siges fra det radikale mindretals side, fra normal dansk retssædvane, det vil jeg gerne acceptere, men jeg synes, det er praktisk og hensigtsmæssigt her, hvor en fordringshaver jo vil have meget vanskeligt ved at følge parternes skiften hånd. § 53, stk. 1, beskæftiger sig jo med partredernes indbyrdes forhold, men dér kan overdrageren frigøre sig ved en meddelelse til den bestyrende reder og medrederne, ellers er han ikke frigjort. Det har andre, f. eks. en skibshandler, en leverandør af bunkerolie osv.; ikke mulighed for at følge, og jeg finder derfor, det er rigtigt, at man styrker deres retsstilling i denne henseende.

Kofoed: Da mit partis ordfører, hr. Jens Peter Jensen ikke kan være til stede, skal jeg på venstres vegne meddele, at vi kan gå ind for de af handelsministeren stillede ændringsforslag, men vi kan ikke stemme for det af det radikale venstre stillede ændringsforslag vedrørende hæftelser for gæld, som kan overdrages til den nye ihændehaver. I begyndelsen under drøftelserne i udvalget var vi ret enige i det radikale venstres indvendinger imod dette forslag, men ved undersøgelse af forholdene viste det sig, at den paragraf, som handelsministeren har foreslået, i og for sig er i overensstemmelse med praksis. Et skib er nok på en måde det samme som et hus, men der er den forskel på et hus og et skib, at et skib bevæger sig over ret lange afstande. Det, man har at

holde sig til, hvis man har en fordring, det er kun skibet, det er ikke de forskellige parthavere. Det kan i praksis blive et spørgsmål parthaverne indbyrdes, men det er altid skibet, fordringshaveren har at holde sig til. Hvis et skib sejler væk fra en forpligtelse i en havn, så bliver det arresteret i næste havn; det er ikke parthaveren, man henvender sig til, det er skibet, man snupper. Derfor kan vi til trods for lidt betænkeligheder gå ind for handelsministerens forslag.

Vi anbefaler altså at stemme for de af handelsministeren stillede ændringsforslag, men kan ikke gå ind for det af det radikale venstre stillede ændringsforslag.

Gudme: Da vi førstebehandlede disse tre lovforslag, var der tilsyneladende skøn enighed om principperne for de foreslåede lovændringer, som jo også i alt væsentligt hviler på fælles nordiske synspunkter. Der var tilsyneladende fred og ingen fare, ingen røvere i denne skov, men under udvalgsbehandlingen mener vi at have fundet en lille skovtroll frem. Det er ganske vist kun en detalje, men det er en detalje, hvor vi finder, at man i forslaget ret afgørende bryder med traditionelle danske retsprincipper.

Det drejer sig som nævnt i betænkningen om § 53, stk. 2, 1. og 3. punktum, ikke andet punktum, men derimod 1. og 3. punktum, der siger, at partrederiets fordringshaver kan, for så vidt angår forpligtelser, som påhvilede rederiet ved overgangen, enten holde den tidligere partreder eller erhververen ansvarlig. Derefter kommer i 2. punktum noget, der er i orden, det er gældende ret, og så i 3. punktum:

„Har en fordringshaver foretaget retslige skridt mod erhververen, er den tidligere partreder frigjort over for denne fordringshaver.“

Dette stemmer som sagt ikke med sædvanlige danske retsregler. Når man køber en værdigenstand, køber man ikke samtidig den tidligere ejers gæld, medmindre der enten er en udtrykkelig aftale om, at man skal overtage gæld samtidig med købet, eller der er tale om tinglyst gæld, som man ikke kan komme uden om, eller der er særlige, lovbestemte fortrinsrettigheder, som tilfældet er ved skattehæftelser o. lign. Derimod er almindelig løsgæld som regel noget, der kun vedrører sælger og kreditor, og det er at